

Betænkning

over forslag til lov om folkeafstemning om kernekraftværker [af Kjærulff-Schmidt m.fl.]

(Afgivet af udvalget for forretningsordenen den 30. april 1976).

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets og Danmarks kommunistiske partis medlemmer af udvalget) går imod det foreliggende lovforslag om en vejledende folkeafstemning om, hvorvidt der inden 1980 skal påbegyndes opførelse af kernekraftværker i Danmark. Flertallet henholder sig til, at grundlovens § 42 åbner mulighed for en tredjedel af folketingets medlemmer til at kræve folkeafstemning om et af folketinget vedtaget lovforslag, og at der ved vedtagelse af et særligt lovforslag om ikrafttræden af forslag til lov om atomanlæg m. v. (lovforslag nr. 53) som foreslået i dette lovforslags § 14, stk. 1, vil være mulighed for folkeafstemning i henhold til grundlovens § 42 netop om dette spørgsmål, hvis mindst 60 folketingsmedlemmer måtte ønske det.

Flertallet indstiller hermed lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *vedtagelse* med det af mindretallet stillede ændringsforslag nr. 1.

Stillingstagen til, hvorvidt Danmark inden for den nærmeste fremtid skal gå i gang med at bygge et eller flere kernekraftværker, beror på holdningsmæssige og økonomiske synspunkter, som for mange ikke kan afvejes så klart over for hinanden, at enten en bekræftende eller en benægtende besvarelse af spørgsmålet sagligt set bliver det rigtige, blot man har gjort sig den ulejlighed at sætte sig tilstrækkelig grundigt ind i det foreliggende oplysningsmateriale.

De 179 medlemmer af folketinget, der blev valgt den 9. januar 1975, blev ikke specielt

udpeget på grundlag af vælgernes stillingtagen til atomkraften. Der er derfor ingen anledning til at antage, at flertallet i folketinget nødvendigvis når frem til samme besvarelse som flertallet i befolkningen.

Ej heller er der tale om et spørgsmål, hvor nogen som helst på forhånd kan overse den fremtidige udvikling med en sådan sikkerhed, at han eller hun ud fra sin almindelige holdning kan hævde, at hans standpunkt er rigtignere end det modsatte.

Der er tale om en afgørelse, som vil få meget betydelige, muligt endog skæbnesvangre, følger for så at sige hele den danske befolkning. Træffes afgørelsen, uden at det sker direkte ved folkeafstemning, vil tilhængerne af den udvej, der ikke bliver den foretrukne, have et fortrinligt udgangspunkt for at skabe uro om spørgsmålet år ud i fremtiden blot ved at henvise til den udemokratiske måde, afgørelsen er truffet på.

At henvise til grundlovens § 42 i et spørgsmål som det foreliggende er blot at gribe til en nødløsning, som må anvendes, hvis der vel er 60 medlemmer, der ønsker folkeafstemning, men ikke noget folketingsflertal.

Ingen – uanset den pågældendes standpunkt i øvrigt – kan imidlertid efter nærmere overvejelse være i tvivl om, at det så langt er at foretrække at få en folkeafstemning i henhold til det foreliggende forslag fremfor i medfør af grundlovens § 42.

Først og fremmest er forholdet jo det, at en afstemning efter grundlovens § 42 skal holdes inden for meget snævre tidsfrister. Mange vælgere vil sikkert være afskåret fra inden for så kort tid at sætte sig tilstrækkeligt ind i stoffet. Det er ganske klart at foretrække med det fore-